

Arrest

nr. 87 741 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 24 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 mei 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DECALUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 12 april 2011 een eerste asielaanvraag in die leidt tot de beslissing van 21 maart 2012 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die weigert de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 8 mei 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 10 mei 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

*“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;
Overwegende dat*

de persoon die verklaart te heten R. M. M. (...) geboren te Dhaka , op (in) (...) en van nationaliteit te zijn Bangladesh

die een asielaanvraag heeft ingediend op 08/05/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 12 april 2011 oen eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 11 mei 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 21 mei 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming,

Overwegende dot de betrokkene op 8 mei 2012 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een paspoort naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene verklaart dat hij dit niet voorlegde op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat uit de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat hij dit wel voorlegde, dat de betrokkene na een gesprek met zijn advocaat op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn verklaringen wijzigde en inging op wat wel de reden zou zijn van zijn vertrek uit Bangladesh, dat de betrokkene deze laatste motieven nu ook aanhaalt tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een aantal 'negotiation contracts' dd. 22.08.2010, 25.08.2010, 17.08.2011, 30.08.2011 en 14.10.2010 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds neer voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd, Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Doordat de DVZ stelt:

"Overwegende dat de betrokkene een aantal 'negotiation contracts' dd. 22.08.2010, 25.08.2010, 17.08.2011, 30.08.2011 en 14.10.2010 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd."

Terwijl de voorgelegde 'negotiation contracts', hoewel zij betrekking hebben op problemen waarin reeds sprake was tijdens de eerste asielprocedure, nog niet werden voorgelegd tijdens de eerste asielprocedure.

Deze 'negotiation contracts' werden immers slechts opgestuurd uit Bangladesh na de beslissing van het CGVS, zoals blijkt uit de tevens voorgelegde enveloppe.

Dat deze stukken niet eerder werden opgestuurd, heeft uiteraard alles te maken met het feit dat verzoeker aanvankelijk een ander asielrelaas deed. Hij deed dit enkel op aanraden van andere asielzoeker en heeft daar thans veel spijt van, zodat hij dan ook de kans wil krijgen om één en ander recht te zetten.

In elk geval zijn deze nieuwe documenten belangrijk tot bewijs van de werkelijke problemen van verzoeker. Gelet op het feit dat het CGVS in de eerste asielprocedure oordeelde dat deze problemen niet afdoende werden bewezen, is het dan ook van cruciaal belang dat deze documenten in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag grondig worden onderzocht om zo mogelijks een ander licht te kunnen werpen op de eerste beslissing van het CGVS.

Volledig ten onrechte oordeelde de verwerende partij dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging

in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De verwerende partij schendt dan ook art. 51/8 van de Vreemdelingenwet en heeft haar beslissing met afdoende gemotiveerd noch in alle redelijkheid genomen.”

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Aangezien verzoeker als enig middel opwerpt:

Schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, schending van het motiveringsbeginsel; schending van het redelijkheidsbeginsel.”

De verwerende partij merkt op dat geheel terecht in toepassing van het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet t.a.v. verzoeker werd beslist om zijn tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

In toepassing van art. 51/8 Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen, moet een tweede of volgende asielaanvraag steunen “op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”, alsook dat “de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging” in de zin van de Vluchtelingenconventie dd. 28.07.1951 “of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade” zoals bepaald in artikel 48/4 (onderlijning toegevoegd).

Door verzoeker werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, inderdaad geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van de in casu bestreden beslissing dd. 10.05.2011 geheel handelde binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels.

Verzoekers summiere, vage en ongestaafde beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Verzoeker meent dat de ‘negotiation contracts’, hoewel zij betrekking hebben op problemen waarvan in de eerste asielprocedure sprake was, nog niet werd voorgelegd tijdens de eerste asielprocedure.

Verzoeker houdt voor dat deze stukken pas werden verstuurd na de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd in de bestreden beslissing op gemotiveerd dat:

‘Overwegende dat de betrokkene op 12 april 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 11 mei 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 21 maart 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 8 mei 2012 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een paspoort naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene verklaart dat hij dit niet voorlegde op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat uit de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat hij dit wel voorlegde, dat de betrokkene na een gesprek met zijn advocaat op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn verklaringen wijzigde en inging op wat wel de reden zou zijn van zijn vertrek uit Bangladesh, dat de betrokkene deze laatste motieven nu ook aanhaalt tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een aantal ‘negotiation contracts’ dd. 22.08.2010, 25.08.2010, 17.08.2011, 30.08.2011 en 14.10.2010 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.’

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Het louter voorleggen van een enveloppe met documenten betreft inderdaad geen nieuwe element dat betrekking heeft op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het begrip "nieuwe gegevens" niet louter betrekking heeft op bewijsmiddelen an sich, maar tevens slaat op de inhoud van die gegevens (R.v.St. 12 oktober 2002, nr. 111 446; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). "De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

(...)

In casu wordt de nadruk gelegd op het gegeven dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). "(R.v.V. 73 596 dd. 20.01.2012) (eigen markering)

"In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen menen omvat het begrip "nieuw gegeven" niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek — een onderzoek ten gronde — te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 73 497 dd. 18.01.2012)

De 'negotiation contracts' hebben betrekking op problemen die werden behandeld tijdens de eerste asielaanvraag en zijn toen reeds ter sprake gekomen.

"De elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht, namelijk een attest van het districtshuis en een attest van de dorpschoufden, kunnen weliswaar 'nieuw' zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

(...)

Deze documenten verwijzen dus naar het asielrelaas zoals verzoeker in zijn eerste asielprocedure heeft uiteengezet. Verzoeker baseert zich dus ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag aldus nog steeds op de feiten en verklaringen die hij bij zijn eerste asielrelaas uiteenzette. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen 'nieuwe gegevens' uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610)". (R.v.V. nr. 44 312 van 31 mei 2010)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Verzoekers eerste middel kan niet worden aangenomen."

2.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker enkel volgend motief betwist: *“Overwegende dat de betrokkene een aantal 'negotiation contracts' dd. 22.08.2010, 25.08.2010, 17.08.2011, 30.08.2011 en 14.10.2010 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds neer voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd.”*

Om deze reden dienen de overige motieven van de bestreden beslissing niet te worden onderzocht.

Waar verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt in casu een onderzoek van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker “negotiation contracts” van 22 augustus 2010, 25 augustus 2010, 17 augustus 2011, 30 augustus 2010 en 14 oktober 2010 bijbracht waarin volgens verzoeker stond dat diens vader een deel van het geld teruggegeven heeft aan de familie van de studenten, naast de envelop waarmee deze documenten naar verzoeker zouden zijn verstuurd. De bestreden beslissing stelt dat deze contracten in een vorige asielaanvraag hadden kunnen worden bijgebracht.

Uit de beslissing van 21 maart 2012 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker nadat hij eerst leugens verhaalde over zijn verblijf in Engeland uiteindelijk

verklaarde dat hij problemen kende met families van studenten die geld terug wensten van het agentschap alwaar verzoeker voorhield tewerkgesteld te zijn geweest en waarvan verzoeker veel geld had ontvangen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat verzoeker er niet in slaagt zijn tweede versie van de feiten aan te tonen. Met de alsdan voorgelegde documenten kon niet aangetoond worden dat verzoeker werkte voor het agentschap. Volgens verzoekers verklaringen hadden de families van de studenten geen klacht tegen hem neergelegd. Zijn vader zou geld betaald hebben aan de gedupeerden maar rekeninguittreksels werden niet voorgelegd. Evenmin werd aangetoond dat de families van de studenten behoorden tot de "Awami-League".

Vooreerst wordt vastgesteld dat de contracten die verzoeker bijbrengt naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag dateren van voor het nemen van de beslissing van 21 maart 2012 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Waar verzoeker meent dat, omdat hij deze contracten slechts toegestuurd kreeg na de afhandeling van zijn eerste asielaanvraag, hij ze niet eerder had kunnen bijbrengen, faalt deze redenering. Met dergelijke uitleg verklaart verzoeker niet waarom hij deze contracten niet eerder heeft opgevraagd, hetzij waarom hij dergelijke documenten niet heeft meegevoerd bij zijn vertrek uit het land van herkomst, daargelaten de vraag of de documenten zich al dan niet bevonden in de envelop die verzoeker ook neerlegde ter gelegenheid van het indienen van zijn tweede asielaanvraag. De reden dat hij *"aanvankelijk een ander asielrelaas"* deed en daar spijt van heeft is niet aanvaardbaar. De Raad herinnert eraan dat de mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag niet tot doel heeft om onwaarheden en tegenstrijdigheden in diverse verklaringen afgelegd tijdens de vorige asielaanvraag, te vergoelijken (RvS 14 september 2005, nr. 148.882, RvS 13 december 2005, nr. 152.608). Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij deze contracten niet had kunnen bijbrengen tijdens de laatste fase in de vorige asielprocedure.

Er wordt door verzoeker niet aangetoond dat hij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven zodat noch de motiveringsplicht, noch artikel 51/8 van de vreemdelingenwet geschonden werden.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN